

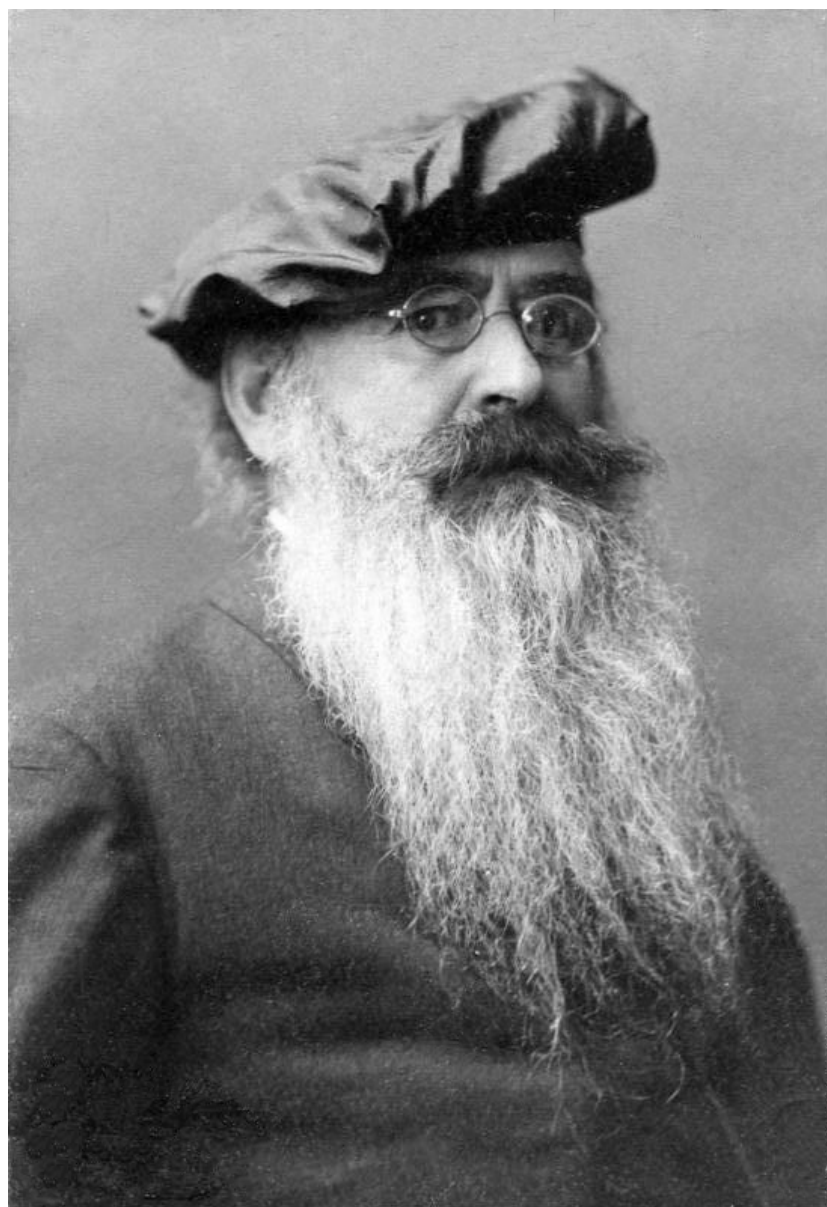
Tajemství run

GUIDO VON LIST

TAJEMSTVÍ RUN

Tajemství run

Guido von List

VOLVOX GLOBATOR

Guido von List

Das Geheimnis der Runen

přeložil Jaromír A. Máša

Translation © by Jaromír A. Máša, 2011

ISBN 978-80-7207-824-0

ISBN 978-80-7511-248-4 (pdf)

Do téže míry mne potěšil obsah Vašeho dopisu! Je velmi zajímavé, co jste opět vyzkoumal a objasnil. – Co k tomu říká oficiální věda, to je zcela jedno. – Jak říká Dr. Alfred Russel-Wallace¹, ta je každému novému objevu nepřejícná, ale vždy šlápne vedle. – A to hlásá rovněž učenec!

Brno, 4. listopadu 1902.

*Friedrich Wannieck*² vlastní rukou

Jeho vysokoblahorodí, panu Friedrichu Wannieckovi!

Vysoce vážený pane a příteli!

Již počátkem listopadu 1902 jsem Vám, velectěný pane a příteli, podal zprávu o tom, že v onu dobu, po níž bylo mé oko z důvodu operace šedého zákalu pod obvazem, a tudíž mi všeliká práce byla nemožná, pomýšlel jsem, abych duchovně nezahálel, na rozluštění tajemství run. A při tom – hle, pouhou volnou souhrou myšlenek – jsem přišel na dosud zcela netušené zákonitosti vzniku a vývoje našeho árijského lidu i jeho cítění, myšlení, mluvení a psaní. Vy jste byl laskavostí a písemně mi k těmto objevům blahopřál. A já si nyní dovoluji z tohoto dopisu vyzdvihnout jistou důležitou větu jako vůdčí výrok uvádějící tuto knihu jakož i následující zprávy o výsledcích mých dalších bádání.

Protože v první řadě Vašemu podněcujícímu zájmu, velevážený pane a příteli, mohu děkovat, že mi dosud bylo a nadále i bude možno věnovati se výzkumům těchto téměř bezmezných oblastí, budiž mi dopřáno prvotní zveřejnění z řady výsledků mých výzkumů věnovat Vám, vysoce úctyhodný pane a drahý příteli, jakožto plod dozrálý pod Vaší obšírnou činností ve vděčné účtě.

Dáno ve Vídni dne 29. měsíce dubna roku 1907. Se vším uznáním

Váš stálý obdivovatel
*Guido von List*³

Předmluva

Nauka run je dodnes podrobována kritice a podléhá předsudkům, neboť je spojována s dějinami Německa ve 20. století. Těm, kdo se tomuto tématu hlouběji věnují, je však jasné, že existovaly minimálně dva směry bádání o runách. Ty se právě v době Velkoněmecké říše ukázaly být ve značném protikladu v očích těch, kdo tehdy rozhodovali o tom, která nauka je „legální“ a „nelegální“, tedy pronásledovaná.

Na jedné straně stál Himmler se svým poradcem Willigutem a jejich runovou naukou „krve a půdy“, na druhé straně ti, kteří jako František Bardon, Friedrich Bernhard Marby a Siegfried Adolf Kummer dovedli práci s runami k rituálnímu použití uprostřed magických kruhů připomínajícímu kombinaci středověkého magického rituálu a indické jógy. Právě tyto osobnosti z pozice Himmlerova poradce pro magické a náboženské obory Willigut silně kritizoval a Marbymu a Kummerovi vyčítal, že posvátné árijské dědictví zostuzují a zesměšňují. Někteří runoví „okultisté“ díky tomu skončili v koncentračním táboře. Marby byl označen za antinacistického okultistu a po více než osmi letech strávených ve Flossenburgu a Dachau byl nakonec v dubnu 1945 osvobozen spojeneckou armádou. Kummer unikl při nástupu nacismu do Jižní Ameriky, kde založil specifickou runovou školu. Jejím texty se velmi inspiroval náš zřejmě ve světě nejznámější hermetik František Bardon, který také z důvodu svých okultních zájmů strávil v koncentračním táboře řadu let, podobně jako i další čeští hermetikové a okultisté. František Bardon považoval runovou magii za jednu z nejsilnějších magií vůbec. Právě od něj pocházel zřejmě nejznámější samizdat o runách a jejich praxi z doby komunistického režimu u nás, který dal do oběhu pod pseudo-

nymem Arion a nazval jej *Runová magie*, přičemž se jedná o prakticky doslovný překlad díla Kummerova.

Je přitom zřejmé, že oba tyto směry bádání o runách a práci s nimi (Kummerův i Willigutův) spojuje právě dílo Guida von Lista, které nyní čtenář dostává do rukou. Tento „prorok“ pangermánského osvícenství měl při své těžké oční chorobě v letech 1902–1903, kdy jedenáct měsíců neviděl, nespočet vizí, které tyto „dny tmy“, jak je později nazval, naplnily světlem. V nich jeho pragermánské náboženství postupně nabývalo pevných obrysů. Času, který tehdy musel trávit v osamění, využil k přemýšlení o původu jazyka a run a k tomu, aby si vnitřním zrakem představil život starých Germánů. Když v dubnu 1903 opět nabyl zraku, zaslal C. a K. Akademii věd ve Vídni rukopis o „árijském prajazyku“, jak jej sám zrekonstruoval. Rukopis mu byl obratem vrácen. Lista ovšem postoj oficiálních akademických kruhů neodradil a své dílo propagoval v nacionalistických a mystických kruzích Rakouska-Uherska a Německa, kde bylo vřele přijato.

Základem jeho koncepce je člověk-hrdina, který kráčí nespočtem inkarnací za konečným cílem. A tím je život v ideální společnosti uprostřed jeho lidu. Listovy koncepce jsou v jeho dalších pracích rozvedeny do ostré kritiky stávajícího společenského řádu. Na růst moderního bankovníctví a ostatní finanční instituce hleděl jako na machinace amorální menšiny, která spekuluje s papírovými poukázkami na úkor čestných lidí. I se svým odsuzováním lichvy a kritikou kapitalismu jako hájemství malé uzavřené skupiny jsou jeho myšlenky v leccems aktuální i dnes. Listovy názory byly posíleny krachem cenných papírů v roce 1873, odkdy už široká veřejnost nechtěla spekulovat s akciemi.

List v knize *Tajemství run* odhaluje jím předpokládaný světový názor starých Germánů, spojený s osmnácti básněmi k jednotlivým runám. Jeho kniha má odhalením tajemství jednotlivých run poukázat na boha Wuotana, prostupujícího svět svými magickými silami, a zároveň existujícího v každém člověku, který má mít podle Lista podíl na božských silách a to v míře, jež mu přísluší na základě jeho vývojového stupně. A právě stupeň vyspělosti člověka, to, nakolik následoval „prazákony“ přírody, které se List domníval odhalit, má být rozhodující pro další vývoj lidí, procházejících koloběhem vzníkání, bytí a zanikání.

Základem pro chápání světa a role člověka v něm je Listovi sbírka epických a mytologických básní, která vznikla pravděpodobně kolem 8.–10. století ve Skandinávii – tzv. *Starší Edda*. V ní zapsané informace

však zasahují do ještě starších dob, kdy byly její části předávány ústně. V oddíle nazvaném *Havamal* (*Výroky vysokého* nebo také *Píseň vznešeného*) se dávají rady pro správné vedení života a hlavní nordický bůh Wuotan, také nazývaný Odin, zde lidem odhaluje runy. Runy jsou zároveň spojeny s magickou mocí, která je vyjádřena v jednotlivých verších s nimi spojených.

Listovy nauky jsou úzkou směsicí nacionalismu, křesťanství a teosofie. Jeho koncentrace na čisté germánství by však pro nás neměla být tak zásadní, jako bádání o jeho spisech a náboženství v duchu prvorepublikového československého hermetismu – universalismu.

Mnozí by k Listovu dílu namítli, že se jedná o fantazie pološíleného německého nacionalisty, které nemají oporu v historických pramenech. Kdo však podrobně studuje tento spis, jasně uvidí teurgickou podstatu jeho runové nauky. V této nauce se víra stává pro zasvěcence realitou a podle předního prvorepublikového československého hermetického učence a předsedy společnosti *Universalía* Dr. Jana Kefera „hýbe světovými dějinami“. Tuto teorii nakonec dokládá i skutečnost, že Listovy ideje našly vedle řady společensky neškodných a inspirativních mystických proudů i reálnou odezvu v nacistické ideologii se všemi jejími dalšími tragickými dopady. S runami a jejich výkladem je proto třeba postupovat velmi opatrně, aby se člověk vyvaroval nesprávné interpretace (rasismus krve a půdy), která zahubila mnohé runové kněze minulosti.

ThDr. et Mgr. *Marek Dluhoš*, Th.D.

Runy

Pozornost, jež se písmu našich germánských předchůdců, runám⁴, dosud prokazovala, byla až příliš skrovná, protože se vycházelo z ničím nepodloženého mínění, že Germáni neměli vůbec žádné písmo a jejich zápisové znaky, zvané runy, jako by byly nedokonale odvozeny z latinského unciiálního⁵ písma, byť Julius Caesar⁶ zanechává výslovnou zprávu o početních knihách užívaných u Halfet(s)ů⁷, tedy nikoliv Helvetiů⁸, a jejich písmu, které srovnává s řeckým.

Ani není naším úkolem zde uvádět doklady o velkém stáří run, které se nalézají již na bronzech⁹ a na zlomcích hliněných nádob, a tak tedy uvedme hned zpočátku, že runový futhark¹⁰ v nejstarších dobách sestával ze 16 a v době vzniku *Eddy*¹¹ [runatals-thattr-odhins]¹² z 18 liter¹³, jimiž bylo možné napsat vše. Germáni totiž neměli následující písmena: »v«, »w«, »x« nebo »z«. Dále nebylo rovněž žádné »q«, »c«, »d« nebo »p«. Místo »v« se psalo podle výslovnosti „f“ (fator, der Vater), »v« a »w« se zapisovalo jako „u“ nebo „uu“, respektive „uo“ a „ou“, »x« opět dle výslovnosti jako „ks“ nebo „gs“ [vyslov *gz*], »z« tu bylo jako zvuk, ale zapisovalo se pomocí »s«, »q(u)« prostřednictvím „kui“ nebo „gui“, »c« spřežkou „ts“, »d« opět spřežkou „th“ (thorn, Dorn). Na místě »p« se používalo „b“, dokud souhláska »p« nedostala svou runu později. Tak se postupně doplňovaly další hlásky, až celkový počet run přesáhl třicítku.¹³

Bude-li naší snahou sledovat kmenosloví zpět až ke slovním kořenům¹⁴ germánského prajazyka a ty pak dále k slovním zárodkům či základním částicím¹⁵ árijského¹⁶ prajazyka, je nutno kmeny slov¹⁷ zapisovat v runách nebo alespoň je mít stále před očima, abychom našli

náležitý kořen¹⁸. Přičemž jméno runy nám přitom poskytne neocenitelnou službu.

Každá runa totiž má, podobně jako v řecké abecedě¹⁹, své nezaměnitelné pojmenování, které je nositelem slovního kořene a dále slovního zárodku a základní částice. Je přitom potřeba dbát toho, že tato pojmenování run jsou jednoslabičná slova, a tudíž také slovní kořeny, zárodky a základní částice. Výjimkou, ovšem jen zdánlivou, z toho jsou jen 3 dvojslabičná pojmenování, totiž „hagal“, „gibor“ a „othil“.

Jelikož mají runy svá vlastní jména a tato jména jsou jednoslabičnými slovy, pak z toho samozřejmě vyplývá, že za pradávných dnů runy bývaly nositelkami slabičného písma²⁰ neřkuli vlastně slabičného písma slovního²¹, když praárijština²², podobně jako kterýkoliv jiný prajazyk, byla jednoslabičně slovní, a teprve ve svém pozdějším věku se tyto samostatné znaky slily do znakového písma, když výstavba jazyka vedla k poznání, že jednoslabičně slovní písmo je příliš těžkopádné.

Pokud jsou však runy uznány za pravěké slovní znaky či značky, pak oprávněným pokračováním otázky je dotaz, kde se nalézají ostatní a další takové znaky, protože u jednoslovního znakového písma, budíž si jakkoliv chudé, čemuž tak u árijského jazyka nikterak nebylo, musel počet jeho znaků v každém případě přesáhnout třicet uváděných literních znaků. Árijský prajazyk také skutečně disponoval velmi značným počtem slovních znaků dosahujícím několika set, které tvořily vysoce rozvinutý, podivuhodně soustavný a organicky členitý svatopis (hieroglyfiku),²³ na jehož skutečnou existenci až dodnes nikdo nepomyslel. Ač to může znít jakkoliv nevěrohodně, těší se tento nadmíru starobylý předkřesťanský svatopis pragermánstva ba prvotních árjů bohatému rozkvětu i dnes, když tvoří náplň svého vlastního, stále živoucího vědění i svého vlastního, trvale rostoucího umění. Tyto si vybudovaly své vlastní zcela svérázné zákonitosti a slohy sloužící bohatému písemnictví, a to vše aniž – a to je právě na této ohromující skutečnosti tím tragikomickým – by strážci a pečovatelé tohoto umění a vědy měli jakékoliv tušení o tom, oč pečují a co nadále zpřítomňují.

Že zde byly a jsou stovky runových znaků – a to je dosud nikdo ani přesně nespočítal – z jejichž množství slouží jen okolo třiceti k užívání jakožto písmenka ve smyslu dnešních písmenkových znaků, to je především výsledkem skutečnosti, že runových znaků jsou především dvě velké skupiny a to písmenkové čili svatopisné runy a runy poženánání, které bývaly mimořádně pěstěny a střeženy a jejichž vývin se ubíral svými vlastními cestami, aniž mezi těmito dvěma skupinami do-

šlo k roztržce. Všechny tyto znaky byly označovány jako runy, které se většinou chápou spíše jako runy písmenkové, zatímco žehnací runy, jako vlastní písemné symboly, se nesetkaly s žádným dalším zájmem a zde budou kvůli správnějšímu členění označovány jako „žehnací znaky“, „posvátné znaky“ nebo také „hieroglyfy“. K tomu hned jest záhodno poznamenat, že samo slovo hieroglyf nabývá takového významu v pra-árijském tvaru „hiroglif“^{1*}, a to v době, kdy ještě zde žádné řečtiny nebylo.²⁴

Písmenkové runy, které zde pro jednoduchost nadále pouze runami budeme nazývati, se ve svém vývoji pozastavily, podržely si své jednoduché tvary stejně jako jednoslabičná pojmenování, zatímco runy po žehnání se ze své původní lineární prapodoby rozvíjely až do dokonalé, umělecky bohatě členité ornamentiky. Rovněž se v jejich pojmenováních udály různé změny, protože pojmy, které znázorňovaly a ještě dnes znázorňují, se rozšiřovaly a s vývojem jazyka zdokonalovaly.

Těch osmnáctero znaků je již známo mystické, tajemné a magické „Wuotanově“²⁵ písní o runosloví²⁶ v „Eddě“ jako písmena, je zde však také chráněn jejich význam jako žehnacích znamení²⁷ ve smyslu pozdějších kouzelných charakterů nebo sigill duchů (ne pečeti)²⁸ – a zde bude nabídnut význam oné kouzelné písně, aby byl pak dále rozluštěno právě tajemství run, na ní spočívající.

Žádná z dalších písní v „Eddě“ nepodává tak jasný pohled na pra-árijský světonázor o vztahu ducha k tělu, boha k veškerenstvu, neo-zřejmující tak jasně poznání „dvojitě dvojediné dvojice“ v tom nejmenším jakož i největším, skrze árijství k sebevědomí, jak to činí Hawamal – „Píseň vznešeného“²⁹, a to v jeho verši 139–165, jmenovitě v „Odinově písní o runách“.³⁰

Ve věčném přecházení od „vznikání“ k „bytí“ a přes toto k „zanikání v nebytí“ se iniciuje nové povstávání k „přicházejícímu bytí“, a v tomto věčném vývoji změny se Wuotan, vesmír i jednotlivec vyvíjejí kupředu a „Já“ zůstává³¹. Neoddělitelně napojené na duchovní a tělesné je zrovna tak stále a neměnně „dvojitou dvojedinou dvojicí“. Tak nám to popisuje „Havamal“ – tedy „Píseň vznešeného“ – ve vysoké mystice je toto „Já“ – Wuotan jakožto zrcadlový obraz veškerenstva i jednotlivého individua. Wuotan žije v lidském těle, aby zahynul. „On zasvěcuje, sebe zasvěcuje, samozasvěcen.“ Zasvěcuje se zanikání, aby nově vzniknul. Jak se blíží k okamžiku svého „zániku k novému vznikání“, tedy k okamžiku své smrti, pociťuje rostoucí blízkost tohoto stavu, která rozmnožuje či zvětšuje jeho znalost tajemství života, který je věčným povstáváním

a zanikáním, věčným návratem³¹, životem sestávajícím ze stálého rození a umírání. Tohoto vědomí se mu dostává teprve v okamžiku stmívání, když se noří v prastav – „ur“, z něhož opět povstane, a v něm také jakožto v umírání odevzdává své oko zástavou za vyšší vědění. Toto jediné oko však zůstává, byť zastaveno, jeho vlastnictvím, které je za jeho návratu z prastavu, totiž po jeho znovuzrození, opět vyplaceno ze zástavy, neboť jest to jeho tělo, zatímco jeho druhé oko, které si ponechal, jest jeho duch. Tělesné oko, vlastně jeho tělo samotné, jehož se sice zprostil, jež, jak již řečeno, však stále zůstalo jeho vlastnictvím, připojuje se v okamžik jeho návratu z prastavu, tedy za jeho znovuzrození, opět s jeho druhým, duchovním okem, respektive s jeho duchem, avšak prapoznání vytrysklé ze zídla v Mímirově^{2*} ztělesněné paměti³² zůstává jeho vlastnictvím, majetkem veškerenstva, navršením zkušeností tisíců generací³³ zachované skrze písmo a dále jest a bude předáváno co dědictví. Tak se vyvyšuje Wuotanovo vědění ve smrti, obohacuje se nápojem z Mímirova prazdroje^{3*} anebo poučuje od Strážce mrtvých³⁴ respektive Mímirovy hlavy³⁵. Od říše těla se odpoutává jen zdánlivě, když k němu patří i ve zjevném tělesném nebytí, protože k sobě skládá jak to duchovní, tak i ono tělesné, tuto „dvojitou dvojici“, nerozdělitelnou dvojedinost. Jeho denní život v žití nelze oddělovat od jeho nočního života ve smrti, ale v „nočním životě“, respektive ve zdánlivém nebytí získává vědění o svém věčném životě, což ho provází věčným střídáním proměn od počátečního vznikaní přes pokračující bytí k závěrečnému zanikání, jež spouští další životní smyčku. Tímto poznáním dochází k moudrosti a dospívá skrze svůj smrti zasvěcený život k tomu, že chápe globální poslání, nachází řešení globální záhady, které „nikdy nesdělí manželce ani děvečce“. A jelikož Wuotan je jak sám v sobě, tak ve veškerenstvu, a tedy každé já je taktéž současně totožné s ne-já neboli s veškerenstvem, pak také jedno každé já, jeden každý člověk prožívá totéž proměňování v tomtéž odstupňovaném poznání, z jehož chápání i vykoupení hodnot nabývá duchovního pokladu, avšak nikterak jen zapamatovávané a zapamatované povědomosti, ale duchovního vkladu respektive pokladu, jenž neztrácí v umírání, ale zpět získává, když se opět vrací ve svém následujícím znovuvtělení.^{4*}

Pročež má jedno každé já, a to samo pro sebe, svůj duchovní vklad respektive poklad a ten odpovídá jeho vlastnímu chápání duchovního záběru pojmání slov, a proto také nelze mezi miliardami lidí najít dva jedince, jejichž pojetí božství by bylo, navzdory všem věroučným maticím, zcela totožné, stejně tak, jako se taktéž nenaleznou dva jedinci,